

Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.
(Matoušovo evangelium 25,40)

Je mrazivé zimní ráno. Ještě tma. Poslední tramvaj, kterou jsem ještě mohl bezpečně stihnout vlak odjíždějící do Prahy z brněnského hlavního nádraží, mi ujela. U té další už to není jisté. Vbíhám do nádražní haly a zjišťuji, že je pozdě. Vlak právě odjíždí. Další pojede za hodinu.

„Nemáte drobák“. Otáčím se a vidím staršího muže s mastnými vlasy, oblečeného do neskutečně ušmudlané bundy. Nevoní.

„Nemám!“ Přece nemůžu dávat drobné každému bezdomovci. Beztak si přeci za to, že jsou na ulici, můžou většinou sami. Přeci tam bezdomovci chtějí být. Nechtějí pracovat. Je to jejich volba, jejich životní styl. Proč bych jim na něj měl přispívat. A vůbec, přeci nemůžu nést odpovědnost za všechnu bídu světa.

Kde asi dnes spal? V noci byla pěkná zima... Zahřál se někde? Snídal? Jasně, že si za to může sám, ale... „Pane, počkejte, tady máte 50 korun a kupte si něco k snídani“. Překvapené přijímá peníze. S plachým úsměvem děkuje. Dáváme se do řeči. Na ulici je od té doby, co ho opustila manželka. Prostě to pak nějak nedal, udělal pár špatných rozhodnutí a teď je tady. Na ulici, na cestě.

Myslím na jiného poutníka, který byl často na cestě. Na toho, kdo před dvěma tisíci lety putoval mezi Galileou, Samařskem a Jeruzalémem. Bytostně cítím jeho přítomnost. Cítím, ho přítomného v úsměvu toho muže. Odcházím na vlak. Na cestu. O hodinu opožděn. O prožitou přítomnost Boží obohacen. Svítá.

Jan Soběslavský